

„Curajul e taina finală. Învinge
acela care este dispus să
moară.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 614
29 martie - 4 april. 2023

Un mandat „sărăcit” de rațiune...

Cezar Adonis
Mihalache

De zis poate zice oricine!... Pentru că a spune nu este totuna cu a decide, nu?!... Dar de pus „în aplicare”, acolo unde rezidă esența, dar nu și logica, întregii acțiuni, o poate face doar un singur stat: Rusia. Doar de acolo poate porni răsturnarea liderului rus, și nu prin punerea de roți pătrate, așa cum arată mandatul de arestare emis de CPI, ci prin separarea apelor doar de la Moscova. În rest, oricare altă țară ce s-ar încumeta la un asemenea gest nu ar face altceva

primul rând, din perspectiva competenței sale reale de a asigura o expertiză corectă în emiterea mandatului, existând multe semne de întrebare în ceea ce privește temeinicia analizelor pe care se bazează în luarea deciziilor... Pentru că, la nivelul de acțiune asumat prin intenția de arestare a șefilor de stat, fără a avea totuși și un gir din partea unor instituții internaționale competente, care ar putea invoca analize, cercetări și decizii dincolo de imunitatea dată prin însăși statutul de președinte de țară, dintre cei trei șefi de stat împotriva cărora a mai emis până acum mandate (nici unul

președinte...

De aceea, cel puțin în forma lui actuală, oricât de înfricoșător ar părea, mandatul de arestare emis de Curtea Penală Internațională nu are o consistență mai mare decât interdicțiile puse de Europa și SUA, „otova”, pe capul unor diplomați și cetățeni ruși la începutul războiului... Interdicții ce nu puteau funcționa „in integrum” asupra imunității unui șef de stat, dar care au putut fi „scurtcircuitate” în acest fel pentru a-l împiedica pe Putin să ajungă în acele locuri în care s-ar putea constitui noile puteri, noile imperii, noii jucători de

Ipocrizie este numele tău...

Petru
Jipa

Numele meu este speranță. Mă trezesc în fiecare dimineață cu iluzia că se schimbă ceva: războaiele se opresc, iar oamenii devin mai buni. Iluzie...! Ipocrizia se arată de fiecare dată prin alte forme. Forma politică a ipocriziei a fost definită de Michael Gerson: „Folosirea conștientă a unei măști pentru a păcăli publicul și a obține beneficii politice”. Michael Gerson este un fost jurnalist american, și este cel care a redactat fiecare discurs al lui George W. Bush. De ce vorbesc despre ipocrizie? Suntem în fața unor dezvoltări „autorizate” de la Casa Albă despre ce a însemnat virusul și vaccinul, dar dacă vrei să mergi în SUA nu ești primit dacă nu ai făcut a treia doză de vaccin. Un alt exemplu. Toate țările bombardate de America a fost pentru: a proteja democrația, spre binele umanității. Războiul din Ucraina este „pentru a proteja Europa”, aceiași Europă vaccinată care a rămas fără gaz ieftin în plină iarnă. Ipocrizie este numele tău...!

După ce au început să vorbească despre „adevărată pandemie”, Bill Gates spune: „Am făcut o greșală teribilă. Am vrut să protejăm oamenii de un virus periculos. Dar virusul este mult mai puțin periculos decât am crezut. Și vaccinul este mult mai puțin periculos decât și-ar fi putut imagina oricine.” Iar „The Mirror Politics” ne spune: „Boris Johnson ne ia drept proști, pretinzând că a fost cumva păcălit cu privire la reglementările pe care le-a impus în calitate de prim-ministru. Este un mincinos în serie și un răs”. Eu cred că nu-i de răs, e de plâns, pentru că acești oameni ne conduc. Într-un interviu publicat în ziarul elvețian Die Weltwoche în Iulie 2018, Peter Thiel (membru al Grupului Bilderberg și co-fondatorul Este formularul „în alb” al Paypal) răspunde la întrebarea: „La un moment dat, ați descris ultimele alegeri prezidențiale (din SUA) ca fiind similare cu o bătălie apocaliptică. Care anume ați considerat că este miza?”... Răspunsul a venit prompt și a fost preluat de toată presa mondială. „Există niște eseuri scrise de un anume Michael

Anton (eseist conservator american, redactor de discursuri). Toate sunt scrise cu nume fictive, din cauză că el a considerat că este prea periculos să folosească nume reale. Unul dintre ele s-a numit „The Flight 93 Election” (Alegerile Zborului 93). Zborul 93 a fost unul dintre cele patru zboruri deturnate de [lansarea atacurilor teroriste] 11 septembrie [2001], când pasagerii au ținut piept teroristilor, au atacat cabina pilotului – și totuși avionul s-a prăbușit.

A existat o senzație că s-a preluat controlul de asemenea asupra SUA, care se afla pe o traiectorie catastrofală, și oamenii încercau să ia cu asalt cabina pilotului. Nu înseamnă că ar fi putut să piloteze avionul sau nava sau orice altceva la care se referă metafora, ci înseamnă, doar că exista dorința de „a încerca”. Așadar, mă gândesc că „Alegerile Zborului 93” reprezintă o metaforă puternică și, emoțional, aceasta a rezonat cu siguranță cu mine. Care este puterea explicativă a acestei metafore? Este vorba de această senzație profundă că SUA – lumea occidentală ca un întreg – nu merge în direcția în care ar trebui. Avem atât în vestul Europei cât și în SUA un establishment de centru-stânga care patinează peste toate problemele – cele pe termen scurt dar și cele pe termen lung – din societățile noastre. Iar dacă nu se face ceva, la un moment dat devine prea târziu pentru a repara lucrurile... Să fie doar o formă pe care o alegi să înșeli oamenii decât să-i convingi că au fost înșelați? Aceasta să fie cea mai bună metodă de a reuși, acționezi împotriva sfaturilor pe care le dai altora și nu respecti nimic.

Frederick William Robertson pare dur: „Există în lume trei lucruri care nu merită nici o milă: ipocrizia, fraudă și tirania.” Dar să încheiem tot printr-o întrebare pusă de Michael Gerson: „Este măcelul nevinovaților prețul inevitabil al libertății?”...

Să fie Pace!

decât să-și joace destinul la o „ruletă rusească” având încărcătorul plin... Pentru că nu este vorba despre simpla arestare a unui lider, ci a președintelui unui stat nuclear.

De aici trebuie deschisă discuția privind aplicabilitatea mandatului de arestare. De la măsura în care oricare alt stat ar risca, pentru punerea în execuție a mandatului de arestare, nu doar o simplă „săltare” de pe propriul teritoriu a liderului rus, ci punerea în scenă a unei întregi și complexe operațiuni speciale (!) pentru a face eventual realizabilă solicitarea Curții Penale Internaționale. O „operațiune specială” mai complicată poate decât aceea care a dus la toată această situație... Agresiunea rusă asupra Ucrainei... Pentru că nu este vorba doar de președintele unei țări, ci de un întreg dispozitiv logistic însoțitor, inclusiv cel legat de siguranța și siguranțarea „valizei nucleare”.

De altfel, Curtea Penală Internațională s-a întins cu mult peste ceea ce avea și putea invoca în emiterea deciziei... În

dintr-un stat cu forță diplomatică și economică internațională!), unul singur a fost adus în fața Curții... Și achitat, dar nu neapărat prin netemeinicia acuzațiilor, ci din neconcludența juridică a probelor... Or, existând atâtea și atâtea organizații de drept penal internațional, de ce să lași poate mandatul de arestare al secolului pe mâna unei instituții cu o atât de puțină experiență la un nivel atât de înalt?...

Apoi, și poate cel mai important aspect, Curtea Penală Internațională nu a concretizat o metodologie a mandatului de arestare... În esență, felul, ca „modus operandi”, în care se poate pune în aplicare arestarea unui președinte al unui stat nuclear fără a periclita pacea lumii... Sau pacea lumii este, de fapt, ultimul lucru care-i interesează pe cei mari?!... Pentru că, în momentul în care s-ar întreprinde o acțiune de arestare, cine ar garanta reușita unei asemenea acțiuni când vorbim și de problema siguranțării codurilor nucleare?... Care au un preț cu mult mai mare decât libertatea unui

mâine...

Sigur, asta nu înseamnă că, în spatele mandatului, nu sunt, de fapt, tot cei ce vor să dea foc lumii... Prin orice mijloace... Și care nu încearcă să împingă în război doar Europa, bazându-se, în strategiile lor de mistuire a lumii, pe faptul că Rusia va considera, de facto, eventuala arestare a lui Putin de către un stat, o declarație de război și ar acționa, furnizând justificarea globalizării războiului prin răspunsul, de data aceasta oficial, al alianțelor militare care vor un război cu mult dincolo de simpla satisfacere financiară. De aceea, acum, în formula lui actuală, mandatul emis de CPI nu este altceva decât un fitil strecurat pe sub ușa unei rațiuni păzind planeta dintr-un colț tot mai izolat... Este formularul „în alb” al Paypal) răspunde la întrebarea: „La un moment dat, ați descris ultimele alegeri prezidențiale (din SUA) ca fiind similare cu o bătălie cum a fost ea până acum, apocaliptică. Care anume ați considerat că este miza?”... Răspunsul a venit prompt și a fost preluat de toată presa mondială. „Există niște eseuri scrise de un anume Michael

O gogomanie stalinistă, reparată după trei decenii!

Viorel
Patrichi

În sfârșit, Parlamentul de la Chișinău a făcut o reparație istorică: a votat pentru introducerea limbii române în Constituție și în toată legislația din Republica Molotov. Unii năzuroși vor spune că nu e mare lucru, că, oricum, Curtea Constituțională de la Chișinău ceruse de mai mulți ani Parlamentului și

luat un interviu lui Mircea Snegur cu Mihail Sandu: avea tricolorul pe ciorapi (!), dar vorbea cu gura altuia când l-am întrebat de limba română. Au urmat ani grei pentru limba română: Sangheli, Moțpan, Voronin, Igor Dodon, fiul unei românce care era profesoară de limba română, absolut toți aveau o atitudine retrogradă, bolșevică, față de limba română. Deși fusese un politruc odios, care arsesse

profesor, peștele de pe Nistru are ciolane sau oase?” „Apăi cum, oase...”

Pentru suferințele ei tragice dincolo de Prut, Limba Română ar merita astăzi un monument abstract la Chișinău fiindcă așa a fost. Ce poate fi mai absurd, decât să ți se interzică limba maternă, deși tu ești născut pe acel pământ și reprezintă majoritatea etnică? Nu ai venit pe caii pustiului din răsărit, erai la tine acasă și vin rușii să-ți

că vorbesc românește și o dădeau direct pe „moldovinește”.

Treptat, după ce Academia de la Chișinău a lansat un mesaj că în republică se vorbește limba română, agrarienii se sfiau să mai spună că vorbesc limba moldovenească și atunci o rezolvau mai oblu: „noi grăim în limba di stat”. Mă nimeresc acolo la o întâlnire dintre parlamentarii României și parlamentarii Republicii Moldova.

ne-a oprit o femeie plângând: „Sânteți din România!... Doamne, ce limbă frumoasă avem!” Era o basarabeană de la Soroca, venise la Piața Kiev să vândă nuci. Eram bucureștean, dar mi-au dat lacrimile.

Altădată, l-am însoțit pe Adrian Năstase cu un alai de jurnaliști la Chișinău. Dimineața, la micul dejun, eram la masă cu un coleg de la ziarul „Dreptatea” și cu o distinsă doamnă de la TVR1. Vine chelnerița la noi cu meniul, îmbujorată de bucurie. „De la București?! Ați venit în ospeție la noi?!” Doamna de la TVR1 devine brusc țeapănă: „Mă, da voi nu vă mai emancipați deloc, chiar nu mai învățați odată limba română? Cum adică am venit „în ospeție”? Noi am venit în vizită, mă! Noi suntem musafiri aici”. Biata femeie a pălit și a amuțit, a înclinat din cap și s-a dus să ne aducă micul dejun. M-a afectat personal și, după ce s-a îndepărtat, am zis și eu: „Doamnă, îmi pare rău, dar chelnerița nu a greșit cu nimic. Ea a vorbit corect românește: „vizită” este de origine franceză, „musafir” este un cuvânt turcesc, iar „ospete” este de origine latină. Care exprima este mai românească?” Doamna de la TVR 1 – n-am să-i dau numele – s-a ridicat ofuscată doar cu cafeaua și nu a mai mâncat. Nu mi-a mai răspuns la salut până ce m-am întors la București.

În ultimii ani, cei mai obscuranțiști activiști și ziariști ruși sau ucraineni începuseră să admită că „moldovineasca” și româna sunt una și aceeași limbă, dar aveau grijă să adauge în ultima vreme: „limba moldovenească este un marker politic, deci Republica Moldova trebuie să se mențină”.

Prin urmare, limba română la Chișinău este o victorie pentru românii de acolo. Mateevici se poate odihni în liniște...

Guvernului să respecte adevărul din Declarația de Independență a Republicii Moldova din 1991. Au votat în acest scop 58 de deputați din totalul de 101, cât are Legislativul de-acolo. O majoritate fragilă, dar o majoritate românească într-un stătuleț cu 85 la sută de români... Este meritul Maiei Sandu că și-a convins colegii să voteze un lucru elementar de normal, pe care alți președinți și șefi de guverne nu au vrut sau nu au știut să-l facă. Primul care a cerut trecerea la limba română a fost Mircea Druc, premierul care a provocat toate schimbările mari la Chișinău: trecerea la alfabetul latin, de-rusificarea învățământului și trecerea la limba română, el a închis toate liceele de limbă rusă, pe care le-a transformat în licee de limbă engleză, franceză, italiană, germană etc., apropierea de comunitatea europeană, concomitent cu țările baltice și multe altele. Un singur an a rezistat și a fost înlăturat cu brutalitate, iar Kremlinul și-a trimis procurorii la Chișinău ca să-l aresteze. (Reamintesc că Uniunea Sovietică nu se prăbușise încă în aprilie 1991...).

În același an, i-am

toate cărțile de limbă română din Basarabia când a ajuns secretar sovietic cu propaganda în Republica Molotov prin 1970, Petru Lucinski a admis totuși când era prezident că „noi vorbim limba română”. Limba noastră a înregistrat un reviriment pe vremea președintelui Ioan Timofti, care nu a admis niciodată că există „limba moldovenească”. El însuși provine dintr-o familie de români deportați în Siberia. Fără suportul majorității din Parlament, Timofti nu a putut face nimic pentru cea mai prigonită limbă europeană. A încercat să repare ceva și Mihai Ghimpu, ajuns președinte interimar. Liberalii nu l-au putut ajuta fiindcă nu aveau majoritatea în Parlament.

Eram în 1991 la Tiraspol cu academicianul Alexandr Iakovlev, un evreu din vechea coloană a cincea a imperiului sovietic. Încercam să-l conving că noi doi vorbim aceeași limbă: limba română. „Nu, nu, mi-a zis academicianul sovietic. În română, este „găleată”, în moldovenească este „căldari”, „mic” – „mititel”, „os” – „ciolan”...” Și nu am rămas dator. „Domnule

spună cu laba ridicată asupra ta: „Gavari pa celaveceski!” (Vorbește omenește, bă!). Ce poate fi mai sinistru să nu aibă voie copiii tăi să asculte poveștile noastre vechi în limba română?

Iată de ce eu cred că acest moment trebuie onorat cum se cuvine, deși bucureștenii cred că este ceva banal pentru că ei nu au trecut printr-o asemenea experiență. În 1991, eram pentru prima dată la Chișinău. Era o spaimă generalizată: basarabienii vorbeau românește în șoaptă, de parcă erau sclavii unei etnii aristocratice. Mergeam cu troleibuzul și îi întrebam românește unde să cobor pentru o anume adresă. Unii îmi întorceau spatele, alții îmi răspundeau, dar cu fereală, privind peste umăr. Cum să pricepem noi teroarea indusă de ruși și ucraineni în acele ținuturi? Ca să nu mai vorbesc și aici de românii din Transnistria care vorbesc frecvent mai curat ca românii din București...

Și a venit momentul revanșei. Conduceau agrarienii lui Sangheli la Chișinău: refuzau să spună

După terminarea sindrofiei, mergem să ne luăm paltoanele. Înghesuală îngăduitoare. Garderobier era un ucrainean de vreo 20 de ani, blond-roșcat și subțire ca o trestie. Toți cereau hainele în limba rusă. Înaintea mea era o huidumă, fusese șef de colhoz, apoi deputat la agrarienii. „Haina mea are deasupra o căciulă de Astrahan brumăriu.” Blondul îi spune rusește că nu înțelege. Atunci s-a ridicat o carabă deasupra lui, care probabil l-ar fi strivit: „Grăiești, băi, în limba di stat!”. Băiatul a plecat capul sub umbra labei uriașe și s-a făcut stacojiu: el nu știa românește. Era marea revanșă a basarabenilor: să-i pună pe toți să grăiască în limba de stat, dar nici până azi nu au reușit, cum au făcut kazahii, balticii sau azerii cu toți rușii de la ei. Ba și tătarii din Tatarstan au fost mai categorici față de ruși, decât basarabienii. Și fac rușii „pichete” pe lângă Ministerul Educației de la Kazan și degeaba. Li se spune simplu: „Vreți rusă? Mergeți în Rusia!” Iar Tatarstanul este chiar în mijlocul Federației Ruse...

Odată, la Moscova,

În penumbra războiului...

Grigore
Stamate

De peste un an, la doar câteva sute de kilometri de România, tăvălugul războiului se prăvale încă peste oameni și peste case, peste câmpuri, păduri și ape, peste liniște și fericire, sugrumând agresiv orice aspirație și tendință de mai bine. Un bine, pe care fiecare dintre beligeranții implicați îl înțelege în felul său. Un adevăr sau o minciună, un câștig sau o pierdere, pe care mass-media, obediență unuia sau altuia, le prelucrează și le alimentează zilnic, adesea, dincolo de orice rațiune. În toată această mascaradă manipulatorie, firesc, apărând întrebarea: de partea cui este dreptatea?! Categorie, de partea celor nemijlocit interesați și, pe cale de consecință, de partea celui care dă mai mult. Fără să se țină cumva seama de faptul că în toată această bulversare de valori – și de o parte, și de cealaltă – mor oameni, se destramă familii, se pulverizează economia, se distrug infrastructuri, se mistifică istorii, se justifică aberativ evenimente și se redesenează sferele de influență și de putere mondială. Totul la cheremul acelor care, de dincolo de cortina ocultă, orchestrează scenariul după scenariul, în aceeași idee imperială de satisfacție proprie. Căci, cine mai crede că în Ucraina se înfruntă doar rușii cu ucrainenii se află într-o gravă și impardonabilă eroare. Aici, altele sunt dedesubturile încordării, care – dacă se mai tergiversează cumva în motivație – cu fiecare zi în plus, se despoaie de orice șarlatanie și dau la iveală josnicia realității. O stare de fapt, care tinde să devină anostă prin temporizare ori care, tot atât de nefast, poate degenera oricând în consecințe imprevizibile. În rest, tatonări și invective, asumări, imputări și desistări – când de o parte, când de cealaltă – cu predicții hazardate aiurea și cu regii de prost gust, în care protagoniști de bază nu îndrăznesc să pășească pe scena unui teatru de operații, fie ele și speciale, a cărui piesă încă nu a atins punctul culminant. Și-atunci, în pauzele dintre acte se mai dă fiu liber divagațiilor din partea unor comentarii care – pe lângă faptul, că habar nu au despre ce vorbesc – legendează fan-

tezii fără de nicio pildă, ce contrastează până și cu fabulele lui Esop. Dar, în toată această aglomerare de falși polemologi, care umple ecranele televizoarelor, mai apare și câte un âavizat, detașându-se de „atotștiutori” prin cunoștințele și capacitatea de analiză asupra a ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Unul dintre aceștia este și domnul Adrian Severin – de departe, o personalitate de anvergură – care poartă povara unor regretabile neîmpliniri și a ajuns să explodeze sub „narativele disperării”. I-am citit toate postările, de până acum, și sunt sincer impres-

sionat de curajul expunerii, căci despre cele afirmate nu se poate pune problema că n-ar fi reale. Dimpotrivă, sunt dramatic de adevărate, dar – din nefericire – prea târziu aduse la cunoștința publică. Nu pentru că românii noștri ar fi atât de naivi încât să nu priceapă ce se întâmplă în imediata lor vecinătate, ci pentru că majoritatea mută a oamenilor de bună credință așteaptă o reacție din partea celor îndrituiți de lege și constituție în acest sens. Adică, să li se explice clar care-i treaba României în tot acest amalgam de interese și cui servește implicarea statului român în asemenea chestiuni, care – în mod cert – exced cadrului comunitar și chiar al NATO. Mai exact, de ce ținem morțiș să ne lăsăm antrenați într-un conflict care nu este al nostru?! De ce vrem neapărat să ne jertfim tinerii pe altarul avantajelor altora?! De ce ni se impun îndatoriri și datorii, care depășesc obligațiile asumate inițial?! Și, de unde până unde acest amestec brutal în treburile țării și în mersul normal al unui popor, care niciodată nu a urmărit obiective, care-i sunt absolut străine?! Atâtea și atâtea întrebări, la care nu americanii trebuie să ne răspundă, ci cei pe care noi, electoratul încrezător, i-am ales în fruntea națiunii.

Domnul Adrian Severin, ex. vice prim-ministru, ex. Președinte al Adunării Parlamentare a OSCE, inițiator și co-fondator al Parteneriatului strategic dintre România și SUA documentează exact evoluția și stadiul relațiilor româno-americane, o face autorizat și în deplină cunoștință. Fapt pentru care merită toată considerația, dar domnia sa – ca mai toți politicienii noștri, nu ai altora – omite să spună că-i era la îndemână, atunci când făcea parte din complexul puterii legitime să ia atitudine și să nu permită înjosirea României, sub

nesc în favoarea Ucrainei?! Să fi uitat domnia sa că, atunci, în martie 1997, când s-a negociat tratatul cu Ucraina era ministru de Externe?! Tot ce se poate; dar, dacă mi-ar sta mie în putere, îl asigur că i-aș trage la răspundere pe toți cei vinovați de încălcarea integrității teritoriale a țării. Ca și pentru mai toate relele pricinuite poporului român.

În tot acest context de bâlbâieli, incompetențe și nepatriotism, nu pot fi de acord cu ce se pune în sarcina altora, oricât ar fi de ingrați în privința respectului și sprijinului pe care ni-l datorează în calitate de aliați. Pentru că în politica

sub acele umbrele așa-zis protectoare ale altora, ca să le devenim lor slugi și să le îndeplinim necondiționat poftele. Nu altundeva, ci chiar aici, la noi, în România. Aici, unde trebuie să acceptați că nu mai deținem – cât o să mai deținem – decât dreptul la viață. În rest totul, absolut totul a fost înstrăinat. Până și între noi ne-am înstrăinat și venim înșine în întâmpinarea celor care ne sfidează istoria și ne umilesc prin neluarea în considerare.

Da, peste România, de ceva vreme s-a mai instalat și penumbra unui alt fel de război. Unul, poate mai grav decât cel din Ucraina vecină, pentru că este tacit și este între românii adevărați și românii trădători, între acea majoritate „mută” responsabilă și minoritatea obediență, care s-a pus în slujba altora și mușcă din avuția, credința și datina străbună, fără de nicio rușine ori reținere.

Reiterez sincer, stimate domnule prof. Adrian Severin, admirația personală pentru capacitatea dumneavoastră intelectuală, care nu poate fi pusă nicidecum la îndoială – nu și pentru cea politică însă – iar faptul că aveți curajul ca să veniți în față mai marilor lumii cu o atenționare a luceafărului nostru național, vă onorează în adaos. M-aș bucura ca, în buchetul de flori ofilite al celor care ne reprezintă țara să se învioroze cât mai multe petale și, poate, odată cu acestea, se va revigora și simțirea românească aplatizată peste măsură. Nu știu dacă este prea târziu. Dar eu tot mai dau credit zicalei: „Dă-i Doamne românului, gândul cel de pe urmă!”. Să sperăm însă că va fi unul!

formele, pe care cu atâta sinceritate și măiestrie le evocă astăzi. Nu a făcut-o însă la timpul potrivit. Iar, acum, degeaba i le aducem la cunoștința doamnei ambasador a SUA, care își urmărește scopul pentru care a fost trimisă la noi și de la care, în pofida oricăror evidente și convenții nu se va abate nicidecum. Și-ntr-un fel, bine procedeză, pentru că domnia sa, în România, reprezintă interesele SUA, aspect pe care politicienii noștri – în mare parte obedienți, corupți și cu un redus grad de înțelegere a fenomenelor lumii contemporane – nu-l vor pricepe defel, iar atunci când își vor da seama, că în toată drama spre care este împinsă România, ei sunt doar niște simpli figuranți, niște marionete ajunse de pripas, va fi prea târziu. Bineînțeles, dacă o vor conștientiza vreodată ori dacă interesele lor o vor impune.

Revenind tot la excelența sa, domnul prof. univ. Adrian Severin, l-aș întreba franc: cum de a fost posibilă eludarea articolului 3 din Declarația Parlamentului României privind referendumul referitor la recunoașterea independenței Ucrainei din 1 decembrie 1991?! Și, mai mult: de ce s-a renunțat la ceea ce reprezenta teritoriu româ-

mondială, dintotdeauna, nu sinceritatea, nu încrederea și nici empatia au primat, ci doar interesul marilor puteri. Mari puteri, care oricând se pot debarasa de ceea ce le este de prisos, atunci când corabia lor trebuie să prindă vânt la pupă. Iar, istoria lumii, inclusiv cea românească, ne pot oferi atâtea și atâtea exemple.

Așadar, stimate domnule Adrian Severin, ca simplu cetățean al acestei țări secătuită de valori și înjosită nepermis de mult, cred sincer că vinovații pentru starea exasperantă în care am fost aduși trebuie căutați în interiorul României, în masa celor care au deținut puterea politică, legislativă și administrativă și care s-au folosit de aceasta doar pentru împlinirea propriilor satisfacții. A celor care ne-au alungat tinerii peste hotare, ne-au aservit economia și ne-au murdărit credința și mândria de neam, a celor care au promovat incultura și n-au întreprins nimic pentru conservarea valorilor naționale, a celor care au permis destructurarea sistemelor bine așezate și ne-au distrus industriile, ca să permită accesul hrăpăreț al străinilor la resursele țării. A celor care, din comoditate sau mai știu eu din care considerente, ne-au așezat

Nu ați „negociat” cum trebuie?! Plătiți!...

Cezar Adonis
Mihalache

Lucrurile sunt cât se poate de simple! Nu ați fost în stare să negociați pentru noi, plătiți voi! Din buzunarele voastre, din bugetele de partid, din indemnizațiile voastre și, mai ales, din resursele de sinecură ale feluritelor „felii” politico-guvernamentale! Pentru că atâta vreme cât miniștrii, funcționarii publici și diverșii politicieni „euro” (și alte „lovele”!) ce ne reprezintă prin comisiile de la Bruxelles nu vor fi sancționați, nu se va schimba nimic. Și nu, nu va trebui să ne mulțumim cu eventuale asumări morale... Nu ne vor încălzi nici eventualele demisii și demiteri ale unor „acari Păuni”. Chiar și dintr-aceia schimbând pe un stil prea vechi macazurile în politici și guvernări ce-i depășesc... Nu va fi scuzabil nici faptul că, vezi Doamne!, a negociat un ministru prea bătrân pentru a mai ține pasul cu șiretlicurile lupilor tineri de la Bruxelles. Și chiar cu aceia de la el de acasă... Dacă nu va exista o sancțiune pecuniară ca o rană

Ionuț
Țene

În ultimul an a început să se introducă pe piața europeană produse de panificație din făină de greieri sau insecte pentru că așa vrea Bruxellul și funcționăria bugetivă a Uniunii Europene, crezând, astfel, că salvează lumea de la foamete. În realitate introducerea făinii din greieri, insecte și alte gănganii are o subsidiaritate mult mai gregară și evidentă împotriva tradiției culinare europene, dar și contra spiritualității și religiei bătrânului nostru continent de sorginte iudeo-creștină. La aceste prevederi ale politicii alimentare impuse de corifeii de la conducerea Uniunii Europene li se răspunde doar într-un stil politic conservator, din partea apărătorilor tradiției culinare. La noi, AUR și SOS România sunt vectorii politici care critică directiva agro-alimentară europeană de introducere a insectelor în făina de pâine, iar în Italia noua premieră de dreapta Giorgia Meloni a și introdus prevederi legale de interzicere a făinii de insecte în produsele tradiționale de panificație și, mai ales, în

adâncă, lucrurile nu se vor schimba. Și nu e sigur vă se vor schimba nici dacă îi vom arde până la os pe acești pleznitori cu burțile trântite pe bugetele noastre, pe fondurile noastre, pe banii și drepturile noastre, dar ar fi un început, nu?!...

De aceea, nu în devoalarea incapacității acelora care au negociat subvențiile pentru fermierii noștri stau soluțiile. Căci nu ne ajunge să știm unde s-a greșit. Ba, nu mai contează nici de ce au „greșit”, căci, tot mai evident, suntem în fața unor acțiuni voit distructive. Pentru că nu întâmplător tocmai agricultorii noștri au rămas fără subvențiile convenite, fiind doar o altă cale de a distruge, nu agricultura autohtonă (fie și pentru a lăsa loc importurilor infestate din Ucraina), ci pe aceia care s-au căznit decenii să lucreze pământurile țării.

De ei, vor să se lepede camarile trădătoare de la noi, de ei vor să scape dirijorii de la Bruxelles! Pentru că nu au nevoie de țărănul român, cu atât mai puțin de fermierul român!... Au nevoie doar de pământurile lor. Iar pentru asta, să nu ne fie de mirare

când vor face și acele „nefăcute” până mai azi, pentru a asigura „rocada” de proprietari ai terenurilor agricole... Pentru că un lucru este cert: fără subvenții, fără despăgubiri, fermierii noștri vor colapsa. Și atunci, alții vor prelua, nu în lucru pământurile, căci tot ai noștri le vor lucra, ci dreptul de a dispune. Și va fi de ajuns un șiretlic în care, în vreme ce ai noștri vor primi pe mai departe cele mai mici subvenții din lume (și să nu ne mire de nu vor ajunge a fi trași la răspundere inclusiv pentru calamitatea pământurilor de arșițe sau inundații, ba, puși să dea ei bani pentru despăgubirea burtosului stat nehămesit!), așadar, în vreme ce fermierii noștri vor primi pe mai departe firimituri tot mai pisate, străinii, deținând prin interpuși terenurile agricole ale țării, să ajungă a primi ei subvențiile, evident la nivelul țărilor ai căror rezidenți sunt...

Și nu se poate pune opreliște acestui mizerabil troc al desființării fermierului român doar prin comunicate și luări de poziție ale unor asociații, nu doar prin vorbe și lozinci aruncate la orele

de învoire pentru mitingurile de sub ferestrele puterii!...

Este timpul ca Justiția să facă o primă îndreptare... Pentru că este momentul unor autosesizări, neacordarea subvențiilor putând fi considerată o cale fătășă de falimentare și înlăturare a fermierilor români, o certă periclitate a siguranței alimentare a României. Și numai o decizie plecată din spre Justiție, și nu doar una penală împotriva guvernanților și politicienilor care ne-au adus în această situație, ci împotriva Statului Român, pentru a-l obliga să asigure el completarea sumei de subvenții și despăgubirii până la nivelul mediei europene, mai poate așeza cât de cât lucrurile... Pentru că exact banii pe care îi primesc ceilalți fermieri din Uniunea Europeană, trebuie să-i primească și ai noștri! Iar dacă guvernării și euroșpăgării noștri au dormit „în păpușoi”, varianta cea mai puțin probabilă, căci ăștia ar vinde și boabele mucegăite, atunci statul trebuie obligat, printr-o decizie-speță a unei instanțe, să completeze de la bugetele lui suma

Pâinea vieții nu se coace din făină de greieri...

cunoscutele branduri din peninsulă: pizza și paste. În realitate introducerea făinii de insecte în produsele de panificație este un atentat la spiritualitatea creștină. Mă miră faptul că până acum apărătorii tradiției și Biserica nu au luat poziție față de acest adevărat atentat la religia creștină, tocmai acum

frângând pâinea vieții din grâu curat și dăruind-o apostolilor ca bucată din Trupul euharistic. Chiar dacă nu ești creștin practicant, ci doar intelectual, nu poți să nu rezonzi emotiv cu Iisus și apostolii din scena împărțășaniei pictate din tabloul „Cina cea de taină” de Leonardo da Vinci.

vântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este Trupul Meu”. 27 Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el, 28 căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea

convenită în raport cu restul Europei. Să finanțeze aceea diferență în care fermierii noștri primesc subvenții de până la de 30 de ori mai mici decât toți ceilalți!

Și ar trebui făcut acest lucru pe fiecare sector și ramură în care, de trei decenii, românii sunt batjocoriți de Europa prin cele mai mici drepturi convenite. Pentru că subvențiile și despăgubirile nu trebuie date în raport cu presupusa incapacitate a guvernanților de a negocia în numele țării lor... Ele trebuie raportate la ceea ce primesc celelalte țări, la nivelul de contribuții anuale ale României la bugetele UE, la dimensiunea de asumare și supraasumare a unor costuri de salvagardare a altora, de sprijin „umanitar” venit din spre „fomistul” cu insignă de donator (de cel mai mare donator!) peste tot unde i s-a cerut: de la achizițiile de vaccinuri „covid” și stocarea de gaze naturale pentru alții, la sprijinul financiar și militar pentru fronturile de bine al altora...

consumăm pâine din făină de greieri.

Pâinea vieții este dăruită ca și cuminecătură în altarele bisericilor zi de zi, duminică de duminică, pentru că din făină de grâu curat se poate transubstanția cu adevărat în rugăciunea liturgică Trupul și Sângele lui Hristos, ca hrană vie creștinului ce se spovedește și împărțășește. Cine ne va garanta nouă europenilor creștini că atunci când ținem post, și nu mâncăm „de dulce”, vom consuma produse de panificație din făină de greieri, încălcând legea creștinească, fără voia noastră, dar ascultând îndrumarea normelor „europene” impuse de Bruxelles. Trăim vremuri în care pâinea din făină de greieri, prin aplicarea noilor norme agro-alimentare „europene”, nu înseamnă salvarea continentului de foamete, ci mai degrabă un sacrilegiu și o blasfemie a preceptelor religioase pentru care făina de grâu devine, prin harul transubstanțierii, Pâinea vieții: „Luați, mâncați; acesta este Trupul Meu”.

în zilele Postului Mare.

Știrea introducerii făinii de greieri sau de insecte în produsele de panificație mi-a adus aminte de celebrul tablou „Cina cea de taină” a lui Leonardo da Vinci afișat în biserica Biserica Santa Maria delle Grazie din Milano, când Iisus aflat la masă cu cei doisprezece apostoli le împărțășește Taina Vieții,

Cu atât mai mult, dacă europeanul, mai este și creștin și cititor sau trăitor al Evangheliei, introducerea făinei de greieri în pâine capătă o conotație negativă ce ține de sacrilegiu. Dar să ne aducem aminte de pericopa evanghelică, când Iisus era la masă cu apostolii în Joia Mare: „Pe când mâncau ei, Iisus a luat o pâine și, după ce a binecu-

păcatelor”. (Matei 26:26-28). Tot atunci diavolul a intrat în Iuda să-l trădeze pe Iisus. Liturghia este o moștenire vie a Cinei de Taină, în care creștinul se împărțășește din Trupul și Sângele lui Hristos din pocalul de pe altarul Bisericii. Și atunci din punct de vedere religios cum poate Bruxellul să ne propună nouă, ca și creștini, să